

bedre Loven. Jeg troer ikke, at der er nogen anden Udvei, end at lade Færingerne selv arbejde videre med denne Lov, som de jo ere tilfredse med, — den er nemlig gaaet igjennem Lagthinget med Eenstemmighed, maaskee var der en Stemme derimod, det erindrer jeg ikke. Jeg kan ikke indsee, at vi, ved at vedtage denne Lov, forsømme nogen af de Pligter, vi have imod Færingerne, hvorimod det maaskee dog kunde blive Tilfældet at vi, ved ikke at lade den udkomme, forsømte nogen af disse Pligter. Iøvrigt tilstaaer jeg, at Spørgsmaalet, om man skal stemme for eller imod Loven, er tvivlsomt, men jeg har anseet det for rigtigt at udtale det Resultat, hvortil jeg er kommen.

Grundtvig: Ja, der er et Ordsprog, der siger: Af Skade bliver man klog, og efter dette kan jeg høre, at den ærede Ordspøer er kommen til den Slutning, at vi skulle lade Færingerne ved deres Erfaring komme til at føle, om Loven duer noget eller ikke, men denne Slutning kan jeg, som sagt, ikke tiltræde. Derimod, efter hvad den ærede Ordspøer nu sagde, nemlig at Lovudkastet er gaaet igjennem Lagthinget, enten uden al Indsigelse eller dog med en meget ringe Indsigelse, kan jeg snarere være tilbøjelig til at stemme for Lovforslaget. Naar nemlig Færingerne selv have undersøgt Sagen med alle de Oplysninger, som behøvedes, og har fundet Loven passende, da kan man vistnok sige, det faaer at blive deres egen Sag, om de have forseet sig.

N. Winther: Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordspøer idag har udtalt, ligesom ogsaa til hvad der blev ytret ved 2den Behandling. Jeg skal kun bekræfte, hvad den ærede Ordspøer har sagt, at Lovudkastet er vedtaget eenstemmigt i Lagthinget paa Færøerne, og altsaa antager jeg, at den ærede sidste Taler vil ansee dette som Grund til at stemme derved. Jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at man allerede i mange Aar har gjort Skridt for at kunne opdyrke et større Terrain af Landet, end der for Diebliffet er opdyrket, og at den væsentligste Grund til, at dette endnu ikke har kunnet lade sig realisere, er den, at vi ikke

have nogen Udflytningsslov. Alene af denne Grund troer jeg, at det er meget ønskeligt, at Loven vedtages. Iøvrigt føler jeg mig forvisset om, at man, naar man nærmere kommer til at behandle disse Forhold, vil finde, at der er enkelte Mangler ved Loven, men jeg troer, at det vil være umuligt at rette dem paa anden Maade, end ad Erfaringens Vej.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Lovforslaget, efterat være oplæst (see Anh. A., Sp. 747) sat under Afstemning og vedtaget eenstemmigt med 65 St.

Lovforslaget, som har modtaget Forandringer, bliver nu at tilbagesende til Landsthinget.

Man gik derpaa til det næste Nummer paa Dagsordenen: 2den Behandling af Forslag til Lov om Medsættelse af Stempelgebyret for korte Brevler.

(Lovforslaget findes i Anhang A. Sp. 607, 1ste Behandling i Tidenden Sp. 1819 ff. og den af Udvalget afgivne Betænkning i Anh. B., Sp. 367).

Lovforslaget tilligemed det af Udvalgets Mindretal stillede Ændringsforslag (see Betænkningen Sp. 368) sattes under Et under Forhandling.

Ordspøeren (L. C. Larsen): Som det ærede Thing vil see, har der i Udvalget været deelte Meninger med Hensyn til dette Lovforslag. Fleertallet, for hvilket jeg har den Ære at være Ordspøer, har indstillet Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, saaledes som det er kommet fra Landsthinget, medens derimod Mindretallet har stillet et Ændringsforslag dertil. De Grunde, hvorpaa Fleertallet har støttet sin Mening, ere allerede anførte i Betænkningen, og jeg skal kun tillade mig lidt nærmere at udvikle dem. Det vil være i de ærede Medlemmers Grindring, at den høitæredede Indenrigsminister i det andet Thing har forklaret, at Anledningen til, at dette